

Příprava na první sv. zpověď

Jediné přikázání lásky – milovat Boha a bližního. Boha milujeme pro něj samotného a máme jej rádi nade všechno, tj. více než sebe samotné. Tuto lásku k nebeskému Otci je třeba v sobě probouzet, na ní myslet a v ní se cvičit. Bližního člověka milujeme ne pro něj samotného, ale kvůli Ježíši Kristu. Pán Ježíš nám ukazuje jak máme mít rádi své bližní. To že milujeme Boha a bližního se pozná podle toho jak zachováváme Boží přikázání. Bez lásky se nemůžeme líbit Bohu a být spaseni – dojít do Božího království.

Hlavní hříchy – **Apoštol Pavel** v listě Galatským je jmenuje takto: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřítelství, hněv, sváry, žárlivost, zlost, hádky, rŕznice, roztrŕžky, závist, vraždy, opilství, hŕření...(Gal 5,19).

Katechismus jich uvádí jen sedm:

- 1) pýcha
- 2) lakomství
- 3) smilstvo
- 4) závist
- 5) nestřídmost
- 6) hněv
- 7) lenost

Desatero boŕích přikázání – můžeme jej a máme povinnost jej zachovávat, Bůh nám k tomu dává vnitřní sílu – milost. Tato milost se získává modlitbou, dobrými skutky, účastí na bohoslužbě v kostele a přijímáním svátostí. Tato Boŕí milost je rovněž důležitá k naší spáse.

1. přikázání – víra v Boha; hříchy proti tomuto přikázání: nevěra, zapírání víry, odpad od víry, náboŕenská lhostejnost, pochybování ve víře, mluvení proti víře, poslouchání řečí proti víře, nevěřit tomu co učí církve, zpochybňování pravd víry, nedůvěra v Boha, zoufalství – nikdo mi nemůŕe pomoci (ani Bůh), opovŕžlivé spoléhání se na Boŕí milost a odpuštění, nevzdávám Bohu a Pánu Ježíši povinnou ŕctu, uctívám některé modly, poverčivost, hádání budoucnosti - magie, věřím na různé čáry a kouzla, svatokrádeŕ, pokouším Boha (zkouším jeho moc, chci aby něco pro mne udělal), zanedbávám modlitby a bohoslužby, nectím anděly a svaté – nemodlím se k nim. Máme ctít Boha Otce, potom Ježíše Krista a Duchu sv., pak Pannu Marii, anděly a svaté – máme v ŕctě jejich relikvie, sochy a obrazy.

2. přikázání – jméno Boŕí; hříchy proti tomuto přikázání: neuctivě, lehkomyšlně a nebo ve hněvu vyslovuji jméno Boŕí, jméno Panny Marie, jména světců, Bohu se rouhám, hříšná přísaha, neplním danou přísahu, učiněný slib ruším, nedodrŕím dané slovo, klení – sobě a nebo jiným přeji něco zlého a беру k tomu Boha za svědka. Hříšná přísaha je přísahou bez potřeby, je to křivá přísaha (těŕký hřích), je to přísaha ŕe udělám něco špatného a nebo nedovoleného.

Jméno Boŕí světíme:

- když je uctivě vyslovujeme a důvěrně vzýváme;
- když Boha svobodně vyznáváme a pro jeho slávu horlíme (všchno máme dělat k většící cti a slávě Boŕí);
- když v přísaze Boha za svědka bereme;
- když učiněné sliby věrně plníme;
- když všechno ke cti Boŕí konáme a jemu obětujeme.

3. přikázání – den sváteční; hříchy proti tomuto přikázání: v neděli nepracujeme, bohoslužeb se ŕčastníme, jsou zakázány služební práce v neděli, je zakázáno vše co neděli znesvěčuje – nestřídmost, rozpustilé hry, vyčerpávající činnost, v neděli máme pečovat o duši.

4. přikázání – v tomto přikázání se zdůrazňuje vzájemná úcta, láska a poslušnost; děti mají svým rodičům prokazovat lásku, úctu a poslušnost. Děti hřeší když rodiči pohrdají a nebo se za ně stydí, když o nich zle mluví a nebo se jim posmívají, když se k nim zpupně a hrubě chovají, když je zarmucují nebo hněvají, když jsou k nim nevraživí, když jim nepomáhají a jejich slabosti trpělivě nesnášejí, když se za ně nemodlí. Děti hřeší, když své rodiče neposlouchají, nedbají jejich rozkazů, napomenutí a výstrah. Dětem, které ctí své rodiče slíbil Bůh v tomto životě ochranu a požehnání, v budoucím pak věčnou blaženost. Mimo rodiče jsme povinni úctou, láskou a poslušností svým představeným – to jsou pěstouni, učitelé, představení, duchovní i světská vrchnost. Podřízení se prohřešují proti svým představeným neposlušností, leností a nevěrností, na cti utrhaním, pomluvou a rušením pokoje, sváděním druhých. Proti duchovnímu se člověk prohřešuje když jej haní na tupí, když se proti nim staví a proti nim pobuřuje. Rodiče a představené nesmíme poslouchat, když něco hříšného přikazují. Hřeší kdo se ke starým lidem chová neuctivě. K druhým lidem nesmíme být drzí a jimi pohrdat. Rodiče mají své děti ve víře vychovávat a vést k dobrému, chránit je před svody a dávat jim dobrý příklad, když je třeba je kárat i trestat, o jejich časné blaho se starat. Představení se mají starat o své podřízené, a to jak po stránce duchovní, tak i materiální.

5. přikázání – člověk nesmí sobě a druhým na duši a těle škodit. Hřeší ten, kdo si sobě ubližuje nebo si sám život bere či o tom uvažuje, eutanázie. Bližnímu nesmíme škodit, činit mu příkoří a nebo být na něj hrubý. Hřeší kdo projevuje nenávisť, závist, hněv, žárlivost, spílání, klení a vůbec vším, co může být příčinou poškození bližního. Duši bližního škodíme, když dáváme špatný příklad. Hřeší kdo o své duševní i tělesné zdraví nepečuje, se svým životem hazarduje a vystavuje jej nebezpečí a velkému vypětí, kdo jezdí rychle autem a nedodržuje silniční předpisy; kdo se svými bližními nežije ve svornosti a pokoji, kdo škodí přírodě a trápí zvířata či jim ubližuje a bezdůvodně je zabíjí. Kdo způsobenou škodu bližnímu nenapravit a nesnažil se s ním smířit. Kdo se přejídá a nadměrně požívá alkohol, různé omamné látky a drogy.

6. přikázání – hřeší, kdo porušuje mravní čistotu a stydlivost a to jsou: špatné a nepočetné myšlenky a žádosti, nemravné řeči, žerty a písňe, užívání sprostých slov a dvojnásobných výrazů, nepočetné pohledy a skutky. K porušení mravní čistoty svádí: nekázeň očí, nemravné obrazy a čtení takovýchto knih, nepočetný oděv, volné vztahy k osobám druhého pohlaví a špatná společnost, neslušné tance, divadelní hry, televize, rozhlas a film, zahálka a nestřídmost. Proti těmto hříchům je třeba se obzvláště chránit, protože citelně zasahují duši člověka a působí nechut' k božím věcem. Je třeba se tomuto nebezpečí vyhybat, často se modlit o zachování svaté čistoty a pamatovat na Boží všudypřítomnost a jeho soud.

7. přikázání – toto přikázání zapovídá škodit bližnímu na jeho majetku a to: krádeží, lichvou, podvodem, nespravedlivým zadržováním cizího majetku, poškozováním cizích věcí. Lichva je když z půjčky nepřiměřený úrok se žádá, neodůvodněné zdražování věcí a nebo snižování jejich kvality a nedovolené zvyšování jejich množství. Podvod je když klamem a nebo lstí škodíme bližnímu na jeho majetku: padělání peněz, špatná míra a váha, padělání zboží či zatajení vad prodávaného zboží, za vykonanou práci neúměrnou odměnu žádat, padělání listin. Hřeší kdo vypůjčených, nalezených a jemu svěřených věcí nevrací, kdo neplatí včas to co je povinen. Hřeší i ten, kdo radí jak poškodit majetkově druhého, úplatky přijímá a k cizím hříchům mlčí, kdo druhého chce zkorumpovat. Je třeba nahradit způsobenou materiální škodu.

8. přikázání – hřeší kdo křivě přísahá, lže, přetváří se a zpronevřuje se proti cti a dobrému jménu svého bližního. Bližního nemáme podezřívát a opovázlivě jej posuzovat, pomlouvat, hřešit na cti utrhaním a donášením, na bližního nežalujeme, nespíláme mu a nenadááváme. Křivé podezřívání znamená, že bližního bez příčiny podezíráme a jemu připisujeme něco špatného. Nemáme ani poslouchat pomlouvačné řeči a k nim se připojovat. Máme mluvit pravdu a být upřímnými, cti a dobrého jména svých bližních si máme vážit a je bránit.

9. přikázání – je třeba zachovat srdce čisté ode všech hříšných myšlenek a žádostí. Čistý má být i vztah mezi manžely a jejich intimní manželský život má být vyjádřením vzájemné lásky a odevzdání se jednoho druhému. V tomto směru je hříšná každá požívačnost a jen pouhá touha o uspokojení pohlavního pudu. Jsou hříšné mimomanželské vztahy, homosexuální a heterosexuální praktiky. V manželském životě je třeba se v této oblasti řídit dokumentem Pavla VI. *Humanae vitae* – O lidském životě.

10. přikázání – přát každému nejen zdraví, ale i dobro materiální, neznepokojuvat se tím, jak k němu přišel. Sám má být člověk spokojen s tím co má. Sociální spravedlnost nespočívá v majetkové rovnosti lidí, ale ve spravedlivé odměně za vykonanou práci. Hřeší, kdo nechce pracovat ač by mohl a nechává se vydržovat příbuznými. Hříšná je touha po majetku a požitcích.

Pět církevních přikázání:

1. Zasvěcené svátky světit (jako neděli). Jsou to: Vánoce 25.12., Panny Marie Matky církve – Nový rok 1.1., Epifanie, Velikonoce, Letnice, Trojice, Boží Tělo, Krista krále. Podobně máme světit i ostatní liturgické slavnosti. V neděli a zasvěcené svátky je třeba být na celé mši sv.; na mši máme být nejen přítomni, ale se jí i aktivně účastnit.
2. Stanovené posty zachovávat – je to půst zdrženlivosti – tradičně masitých pokrmů (pátek, Štědrý den, Bílá sobota) a je to půst újmy a zdrženlivosti – nejí se maso a je možno se najíst dosyta jen jedenkrát za den (Popeleční středa a Velký pátek). Zvláštní postní ráz má doba postní a adventní. Půst je povinen pro věřící ve věku 14 – 60 let. Postíme se abychom ukázali svoji poslušnost církvi, následovali příkladu Krista, činili pokání za své hříchy a umrtvovali své lidské touhy.
3. Jednou za rok se zpovídat a v době velikonoční eucharistii přijmout – to je minimum.
4. V době adventní a postní je třeba svatebního veselí se zdržovat.
5. Přispívat na potřeby církve.

Hříchy proti Duchu svatému:

- a) svévolně spoléhat na Boží milosrdenství a odpuštění, omlouvat své hříchy neboť Bůh mi je odpustí,
- b) nad sebou zoufat, neboť ani Bůh mi nemůže pomoci a odpustit mi,
- c) odpírat poznané pravdě víry,
- d) závidět a nepřát Boží lásku druhým,
- e) při náboženském napomínání se zatvrdit a neslyšet jej,
- f) v nekajícím životě až do konce (až do smrti) setrvat.

Hříchy do nebe volající:

Úmyslná vražda, utiskování chudých a bezbranných (vdov a sirotků), zadržování mzdy dělníkům, sodomský hřích.

Hříchy cizí: jsou to hříchy, které jsme my nevykonali, ale máme na nich spoluvinu: K hříchu radíme, hřešit někomu poroučíme, jiným dovolujeme hřešit, hřích vychvalujeme, k hříchu mlčíme, hřích druhých netrestáme, máme podíl na hříchu jiných, hřích druhých hájíme.